

การศึกษาการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวผ่านเครือข่ายการท่องเที่ยว เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน

วันที่รับบทความ: 1 พฤศจิกายน 2564

วันแก้ไขบทความ: 16 มีนาคม 2565

วันตอบรับบทความ: 25 เมษายน 2565

วรรัชิตา บุญญาณเมธาทพร*

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวผ่านเครือข่ายการท่องเที่ยว โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเก็บข้อมูลด้วยการสนทนากลุ่ม กับภาคีการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งอันดามัน โดยกลุ่มตัวอย่างประชากรคัดเลือกจากหน่วยงาน ในพื้นที่ จำนวน 88 หน่วยงาน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์แบบแก่นสาระ ผลการวิจัยพบว่า การนำ ผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภาคีท่องเที่ยวมีปัญหาและอุปสรรค 6 ด้าน ได้แก่ ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย ความเข้าใจงานวิจัย ความน่าเชื่อถือของข้อมูล คุณลักษณะงานวิจัย ความทันสมัยของงานวิจัย และการเผยแพร่ผลงานวิจัย นอกจากนี้ พบว่าภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวต้องการ ประเด็นวิจัยเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ 12 ประเด็น โดยจำแนกตามกลุ่มผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยดังนี้ กลุ่ม ภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใช้ประโยชน์ 5 ด้าน คือ 1) บุคลากรทางการท่องเที่ยว 2) สินค้า และบริการทางการท่องเที่ยว 3) การตลาดการท่องเที่ยว 4) ธุรกิจท่องเที่ยว 5) กฎหมายการท่องเที่ยว กลุ่ม ภาครัฐและรัฐวิสาหกิจใช้ประโยชน์ 4 ด้าน คือ 1) งานวิชาการและการวิจัย 2) นโยบายและยุทธศาสตร์การ ท่องเที่ยว 3) การคมนาคมขนส่ง 4) การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ และกลุ่มชุมชนใช้ ประโยชน์ 5 ด้าน คือ 1) แหล่งท่องเที่ยว 2) สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว 3) บุคลากรทางการท่องเที่ยว 4) การตลาดการท่องเที่ยว 5) อื่น ๆ เช่น การเขียนข้อเสนอเพื่อของบประมาณพัฒนาการท่องเที่ยว โดย กลุ่มเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยจำแนกได้ 4 กลุ่มเป้าหมาย คือ ภาคเอกชน ภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ ภาคชุมชน และภาควิชาการ

คำสำคัญ: ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยว, การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์, เครือข่ายการท่องเที่ยว, เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน, เครือข่ายการวิจัย

*Corresponding author e-mail: worarak.suc@nida.ac.th

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำ คณะการจัดการการท่องเที่ยว สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

**งานวิจัยชิ้นนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ปีงบประมาณ 2562

Study on the Application of Tourism Research Findings in the Tourism Industry Through the Tourism Network in the Andaman Tourism Cluster

Received: 1 November 2021

Revised: 16 March 2022

Accepted: 25 April 2022

Watsida Boonyanmethaporn*

Abstract

The objective of this research is to study the model of tourism network partnerships that can be utilized for tourism research findings. This study conducted by qualitative research methodology; data collected through group interviews. The samples were selected from 88 agencies from stakeholders in the Andaman tourism development area. The collected data were analyzed by Thematic analysis method. The research results were found that there were 6 problems and obstacles in the application of research results: 1) knowledge of access to research resources, 2) understanding of research, 3) reliability of information, 4) research features, 5) research modernization, and 6) dissemination of research results. The application of tourism research findings categorized by three groups of stakeholders including: (1) private sector or tourism entrepreneurs can take advantage of 5 areas: tourism personnel, tourism products and services, tourism marketing, tourism business, and tourism law; (2) government sector and state enterprises can take advantage of 4 areas: academic and research work, tourism policy and strategy, transportation, the development of tourism potential in various fields; (3) community groups to use 5 aspects: tourist attractions, tourism products and services, tourism personnel, tourism marketing, and other areas such as writing proposals for requesting a budget for tourism development. The target groups that utilized research findings including 4 target groups (PPCA): private sector, public and state enterprise (public), community, and academic sector (academic).

Keywords: Tourism Research Findings, Application of Research Findings, Tourism Network, Andaman Tourism Cluster, Research Network

---

*Corresponding author e-mail: worarak.suc@nida.ac.th

Assistant Professor, Graduate School of Tourism Management, National Institute of Development Administration

บทนำ

การวิจัยการท่องเที่ยวไทยจากอดีตจนถึงปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ และเป็นการวิจัยเฉพาะสาขา (Single Discipline) มุ่งเน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในระดับจุลภาคเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นทำให้มีการวิจัยด้านการท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก และผลการวิจัยมีมากขึ้นตามลำดับ ทว่าการสนับสนุนทุนวิจัยการท่องเที่ยวกระจุกตัวในพื้นที่เป้าหมายและกระจายอย่างไร้ทิศทางไป ตามพื้นที่ทั่วประเทศ (สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ, 2555) อีกทั้งงานวิจัยทางด้านท่องเที่ยวยังขาดการบูรณาการกับศาสตร์สาขาอื่น ๆ รวมถึงข้อจำกัดด้านวิธีวิทยา (Research Methodologies) ที่เน้นนักวิจัยเป็นศูนย์กลาง ขาดการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมจากภาคีทางการท่องเที่ยว (Participatory Action Research) ซึ่งการมีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยจะทำให้ภาคีที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวสามารถนำผลการวิจัยไปขยายผลและสนองตอบความต้องการองค์ความรู้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่น แนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยมีความต้องการนักท่องเที่ยวคุณภาพและมีรายได้จากการท่องเที่ยวต่อคนมากขึ้น ซึ่งสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ได้เห็นถึงความสำคัญดังกล่าวและสนับสนุนทุนในการวิจัยครั้งนี้

กลุ่มการท่องเที่ยวทางทะเลจัดเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการเติบโตอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะในกลุ่มพื้นที่อันดามัน (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562) มีแนวทางในการพัฒนาให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก บนฐานวัฒนธรรมอันดามัน ประกอบกับปัจจัยพื้นฐานที่มีเอกลักษณ์ของมรดกธรรมชาติในพื้นที่ มีฐานทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีศักยภาพสูง โดยเฉพาะทรัพยากรการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีความโดดเด่น มีชื่อเสียงในระดับโลก และเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวต่างชาติ แหล่งทุนมากมายจึงให้ความสนใจในการสนับสนุนงานวิจัยด้านการท่องเที่ยว โดยงานวิจัยเหล่านี้ถูกรวบรวมและจัดเก็บไว้ในระบบห้องสมุดของหน่วยงานสนับสนุนเงินทุน ซึ่งยากต่อการเข้าถึงและการบูรณาการการเชื่อมโยงฐานข้อมูลการวิจัยเพื่อนำไปใช้ประโยชน์จริงแก่ภาคีที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว จึงควรมีการศึกษารูปแบบการสร้างภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวในกลุ่มท่องเที่ยวอันดามันในการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์เพื่อบูรณาการการเชื่อมโยงในภาคีเครือข่ายทางการท่องเที่ยวที่มีลักษณะร่วมที่แตกต่างกันหลายด้าน เช่น ปัญหาและอุปสรรค ความต้องการใช้ประโยชน์ และกลุ่มเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์จากผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยว เพื่อนำไปปรับใช้กับการดำเนินงานธุรกิจท่องเที่ยวและนำรูปแบบการสร้างเครือข่ายไปประยุกต์ใช้ในการขยายเครือข่ายผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวภายในพื้นที่เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ดังนั้น งานวิจัยรูปแบบการสร้างภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวในกลุ่มท่องเที่ยวอันดามันเพื่อนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปสู่การใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จึงมีความสำคัญในการเชื่อมโยงข้อมูลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในกลุ่มพื้นที่ท่องเที่ยวอันดามันที่มีการเติบโตอย่างรวดเร็ว เพื่อก่อให้เกิดการขับเคลื่อนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีทิศทางภายใต้สถานการณ์ที่เป็นพลวัต การสร้างความร่วมมือในภาคีเพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ของผู้ประกอบการ และความยั่งยืนของผลลัพธ์ งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นการวิจัยเชิงบูรณาการจากผลการศึกษามีการกำหนดเป้าหมายและวิธีการดำเนินงานอย่างชัดเจน เพื่อนำไปสู่การเพิ่มรายได้จากนักท่องเที่ยวคุณภาพและกระจายผลประโยชน์จากรายรับของธุรกิจท่องเที่ยวและบริการและผู้ประกอบการท้องถิ่นให้ได้มากที่สุด

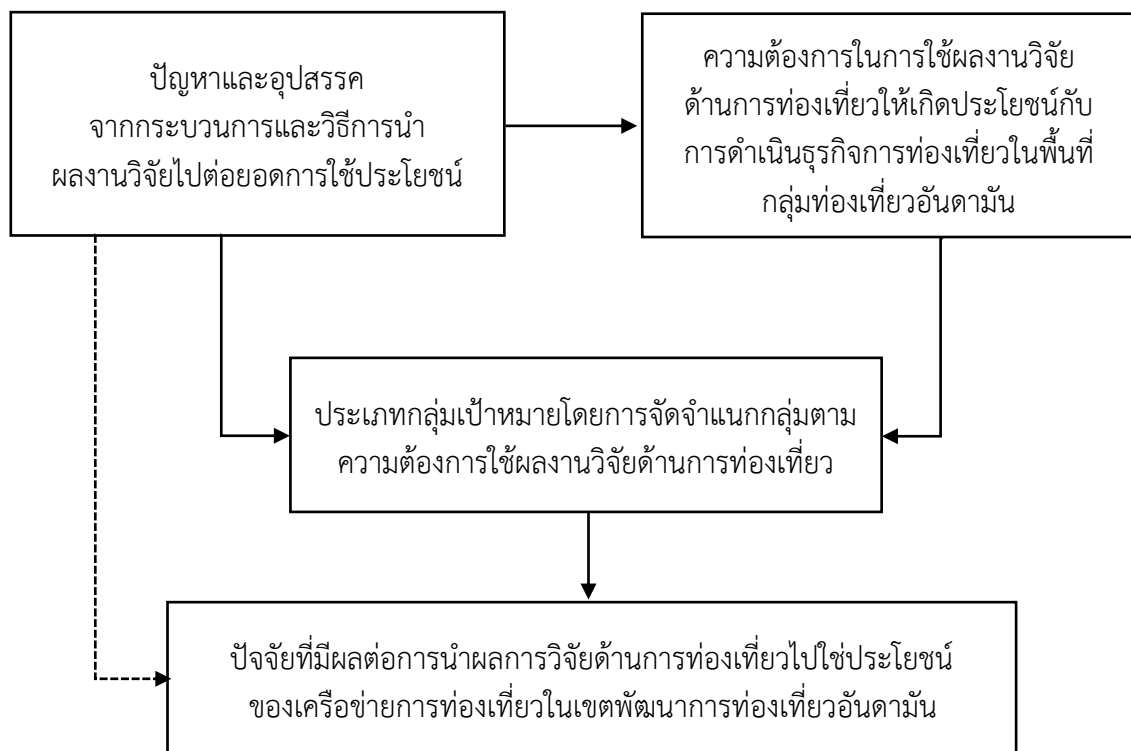
วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในกระบวนการและวิธีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์
- 2) เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามัน
- 3) เพื่อศึกษาเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์โดยการจัดจำแนกกลุ่ม ตามความต้องการการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยว

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงปัญหาอุปสรรคและความต้องการในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน (ภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูล) ของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเครือข่ายการท่องเที่ยงและองค์ประกอบเครือข่ายการท่องเที่ยง

แนวคิดเรื่องเครือข่ายได้รับความสนใจจากการวิจัยและภาคธุรกิจเนื่องจากการแข่งขันแบบใหม่ (New Competition) การใช้โครงสร้างและการบริหารจัดการรูปแบบเดิมตามลำดับชั้น (Hierarchical) แบบเดิมไม่สามารถแข่งขันได้ในยุคปัจจุบัน การบรรลุเป้าหมายทางธุรกิจในยุคใหม่จึงต้องมีการปรับความสัมพันธ์ให้เป็นแนวนอน ให้มีลักษณะเป็น “เครือข่าย” ซึ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีข่าวสาร (IT) ทำให้องค์กรมีความสามารถในการปรับตัวให้มีปฏิสัมพันธ์กับองค์กรอื่นได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และองค์ความรู้ทางวิชาการทำให้เกิดเครื่องมือในการวิเคราะห์โครงสร้างทางสังคมในลักษณะที่เป็นเครือข่ายซึ่งองค์กรต่าง ๆ จะมีลักษณะที่เป็นเครือข่ายโดยตัวเองและความสัมพันธ์กับองค์กรภายนอก (เสรี พงศ์พิศ, 2548, น. 33-34) โดยแนวคิดเรื่อง “เครือข่าย” มีนักวิชาการนิยามไว้แตกต่างกัน กล่าวคือ Mitchel (1968) และ Starkey (1997) ได้ให้ความหมายว่า “เครือข่าย” หมายถึงความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมระหว่างบุคคลหนึ่งกับบุคคลอื่นที่อยู่รอบตัว โดยมีความสมัครใจเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารหรือดำเนินกิจกรรมร่วมกัน (อ้างถึงใน นฤมล นิราทร, 2543, น. 25) ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญหรือบุคคล ซึ่งเป็นการประสานกันด้วยกลไกทางการตลาดมากกว่าสายการบังคับบัญชาแบบเดิม (กาญจนา แก้วเทพ, 2538, น. 60-61) โดยมีทรัพยากร เป้าหมาย วิธีการทำงาน และกลุ่มเป้าหมายของตนเข้ามาประสานงานกัน ภายใต้วัตถุประสงค์หรือข้อตกลงอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันอย่างเป็นระบบโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อดำเนินกิจกรรมร่วมกัน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2543, น. 28) และให้ความช่วยเหลือระหว่างกัน (นฤมล นิราทร, 2543, น. 6) จึงกล่าวได้ว่าเครือข่ายเป็นการทำงานที่เป็นรูปแบบความร่วมมือหรือการพึ่งพาอาศัยกัน เครือข่ายจึงไม่ใช่เพียงการรวบรวมรายละเอียดบุคคลที่เป็นสมาชิกเท่านั้น แต่มีการจัดระบบให้สมาชิกสามารถดำเนินกิจกรรมร่วมกัน เพื่อบรรลุจุดหมายที่สมาชิกเห็นพ้องต้องกัน สิ่งที่เชื่อมโยงสมาชิกเข้าด้วยกัน (สนธยา พลศรี, 2550, น. 207) โดยที่สมาชิกของเครือข่ายยังคงความเป็นเอกเทศไม่ขึ้นต่อกัน (เสรี พงศ์พิศ, 2548, น. 8)

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า เครือข่าย หมายถึง การประสานความร่วมมือระหว่างบุคคล กลุ่มและองค์กรที่มีกิจกรรม เป้าหมายที่คล้ายคลึงกัน และเชื่อมโยงผลการทำงานหรือแนวคิดไปสู่กลุ่มหรือองค์กรอื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างพลังในการแก้ปัญหาและเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ โดยผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกันช่วยเหลือกัน โดยผ่านกระบวนการติดต่อที่ผ่านศูนย์กลาง แม่ข่ายหรือแกนนำ หรือบางเครือข่ายอาจจะมีการติดต่อโดยตรงระหว่างกลุ่ม ซึ่งจะมีการจัดรูปแบบหรือจัดระเบียบโครงสร้างที่สมาชิกในเครือข่ายยังคงมีความเป็นอิสระ ซึ่งจะมีรูปแบบการรวมตัวแบบหลวม ๆ เฉพาะกิจ ตามความจำเป็นโดยใช้วิธีการทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายตามที่ตั้งไว้

แนวคิดเกี่ยวกับภาคีการท่องเที่ยงและหลักการพื้นฐานสำหรับภาคีความร่วมมือ

การสร้างความร่วมมือกันในลักษณะของความเป็นหุ้นส่วนในการมีส่วนได้ส่วนเสียในทุกภาคส่วนถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว (Graci, 2013, pp. 25) รูปแบบโครงสร้างในความร่วมมือที่มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และขอบข่ายในการสร้างความร่วมมือกัน (Jamal & Stronza, 2009, pp. 173) ภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยงในกลุ่มพื้นที่ท่องเที่ยวอันดามันประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ ภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูล ในภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยงแต่ละจังหวัดประกอบไปด้วย หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน หน่วยงานภาคประชาชน และหน่วยงานการศึกษา ในแต่ละภาคีที่มารวมตัวกัน ก่อให้เกิดเป็นเครือข่ายภาคีการท่องเที่ยงอันดามันมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ต้องการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวอันดามัน ดังนั้น การนิยามความหมายของแต่ละภาคีจึงมีความสำคัญซึ่งมีความแตกต่างในเรื่องของบทบาท ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีต่อภาคีเครือข่ายที่เกิดจากการมีวัตถุประสงค์ร่วมตรงกันและความต้องการบรรลุในพันธกิจเป้าหมายที่มีร่วมกัน

หน่วยงานภาครัฐ เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ทำหน้าที่ควบคุมและเสริมสร้างความร่วมมือในการสร้างการสนับสนุนสำหรับความสำเร็จในระยะยาว (Ngo, Hales, & Lohmann, 2019, pp. 2280) สนับสนุนทางด้านโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย และจัดทำนโยบายอย่างเหมาะสมสำหรับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว (Anderson & Sanga, 2019, pp. 43) ส่งเสริมให้สถานประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและบริการมีศักยภาพ (ภีราวิชญ์ ชัยมา และสิริสาสน์ พันธมณี, 2563, น. 180) โดยเน้นการปฏิบัติในเรื่องของการวางแผนนโยบายด้านการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว และการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (รัชนีชีวาต์ ตันติกุลวรา และ สุทธินันท์ ไสตวิถี, 2562, น. 98)

สรุปได้ว่าหน่วยงานภาครัฐ หมายถึง ส่วนราชการที่ปฏิบัติตามนโยบายโดยให้การสนับสนุน ส่งเสริมการบริหารจัดการและพัฒนาการท่องเที่ยว โดยใช้ศักยภาพที่มีส่งเสริมให้ภาคีเครือข่ายทางการท่องเที่ยวมีศักยภาพมีส่วนร่วมในการออกแบบการบริหารจัดการและนำเสนอโยบาย

หน่วยงานภาคเอกชน เช่น ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ และผู้ประกอบการท้องถิ่นก็เป็นส่วนหนึ่งของภาคี ผู้ประกอบการเป็นแหล่งนวัตกรรมสำคัญของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการสร้างงาน (Estrin, Gozman, & Khavul, 2018, pp. 425) ใช้ทักษะในการค้นหาแนวคิดการทำตลาดและใช้ข้อมูลในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงและได้ผลตอบแทนในรูปของผลกำไร (Sharma, 2013, pp. 9) มีความรับผิดชอบในการดำเนินธุรกิจโดยใช้ทักษะความรู้และความสามารถในการดำเนินธุรกิจได้อย่างประสบผลสำเร็จ (Kaur & Bains, 2013, pp. 31) จึงสรุปได้ว่าหน่วยงานภาคเอกชน หมายถึง บุคคลผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ และผู้ประกอบการท้องถิ่นที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ เช่น ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจร้านอาหาร โดยธุรกิจนั้นได้ผลตอบแทนจากนักท่องเที่ยวในรูปแบบของกำไร

หน่วยงานภาคประชาชน เช่น ชุมชนท่องเที่ยว โดยชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการออกแบบพัฒนาการท่องเที่ยว (Gutierrez, 2019, pp. 23) การที่มีองค์กรชุมชนของชาวบ้านทำให้มีการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่องโดยชาวบ้าน เพื่อชาวบ้าน ทำให้ชุมชนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (ประเวศ วัชสี, 2542, น. 43) การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชน คือ การพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป้าหมาย เพื่อให้เกิดเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนในด้านใดด้านหนึ่งตามความเหมาะสมภายใต้ข้อจำกัดต่าง ๆ (ธนวิศ สุวรรณวงศ์ และภัทรพงษ์ เกริกสกุล, 2559, น. 3) จึงสรุปได้ว่าหน่วยงานภาคประชาชน หมายถึง การรวมตัวกันของประชาชนที่รวมตัวกันโดยมีผลประโยชน์และวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมช่วยเหลือสมาชิก มีส่วนร่วมในการออกแบบการท่องเที่ยวของชุมชนโดยมีระบบการบริหารจัดการเพื่อดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และเพิ่มการพัฒนาศักยภาพของชุมชน

หน่วยงานการศึกษาหรือสถาบันการศึกษา มีความจำเป็นต้องให้ความรู้กับผู้ที่ส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและติดตามผลลัพธ์ของการดำเนินการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (Kapera, 2018, pp. 27) ส่งเสริมการเรียนรู้และปรับปรุงประสิทธิภาพ และความสามารถของสมาชิกในการทำงานร่วมกัน (Wong, Mistilis, & Dwyer, 2011, pp. 887-889) ส่งเสริมและสนับสนุนในด้านองค์ความรู้ต่าง ๆ ในเรื่องของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนช่วยพัฒนาความรู้ให้แก่ชุมชน (เบญจวรรณ สุจริต และ ชัชชัย สุจริต, 2560, น. 61) โดยสรุปได้ว่าหน่วยงานการศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน และหน่วยงานภาคประชาชน สนับสนุนการจัดการศึกษาอบรมเพื่อก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ในวิทยาการ และเปลี่ยนประสบการณ์ในการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การพัฒนาเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในระยะยาว

การศึกษาเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากงานวิจัยเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ พบว่าสาเหตุที่บุคลากรไม่ได้นำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ประกอบด้วย ผู้ที่จะใช้งานวิจัยเห็นว่างานวิจัยขาดคุณภาพไม่น่าเชื่อถือทั้งด้านวิธีการและการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้บริหารและบุคลากรในองค์กรไม่เห็นความสำคัญและไม่จำเป็นในการนำไปใช้ประโยชน์ต่อบทบาทหน้าที่ของตน รวมทั้งปัจจัยด้านเนื้อหาของงานวิจัยซึ่งอ่านเข้าใจยาก ไม่สนใจ การเผยแพร่ งานวิจัยอยู่วงในจำกัด หรืองานวิจัยบางเรื่องไม่อาจนำมาใช้ได้ ไม่ได้ตรงกับปัญหาของหน่วยงาน ซึ่งการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยจะขึ้นอยู่กับความเข้าใจถึงการนำไปใช้ประโยชน์และการปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย (Alexander and Orton, 1988; นรินทร์ พุดลา, 2556; ภคิน ไชยช่วย, 2558, น. 138) กล่าวคือ การมีส่วนร่วมของผู้ใช้จะช่วยให้เห็นความสำคัญของการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์ ซึ่งจากการศึกษาของ ภคิน ไชยช่วย (2558) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์จะมีองค์ประกอบทั้งด้านบุคลากรหรือองค์กรและด้านรายงานการวิจัย ได้แก่ ทัศนคติและนโยบายขององค์กร ความเข้าใจและเห็นประโยชน์จากงานวิจัย การบูรณาการผลงานวิจัยเข้ากับงานประจำ การสนับสนุนทรัพยากรที่เพียงพอ การเข้าถึงผลงานวิจัย การนำไปใช้ได้จริงและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย การนำผลการวิจัยไปขับเคลื่อนการพัฒนาในพื้นที่นั้นต้องอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมของเครือข่ายในกระบวนการ ตั้งแต่การพัฒนาโจทย์วิจัยเพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัย ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และสถาบันการศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยตั้งต้นสำคัญของกระบวนการพัฒนาไปสู่การสร้างเครือข่ายที่ขับเคลื่อนร่วมกันในการพัฒนาพื้นที่ (ธนวิทย์ บุตรอุดม, วิศห์ เศรษฐกร, วัยดา เหล่มตระกูล, 2021, น. 186)

ระเบียบวิธีวิจัย

คณะผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูล ทั้งในส่วนของข้อมูลปฐมภูมิ และข้อมูลทุติยภูมิ โดยการวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์กลุ่ม (Focus Group) จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐ หน่วยงานภาคเอกชน สถาบันการศึกษา ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จำนวน 88 หน่วยงาน โดยเก็บข้อมูลจากพื้นที่เขตพัฒนาการท่องเที่ยวกลุ่มท่องเที่ยวอันดามัน 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา จังหวัดตรัง และ จังหวัดสตูล เนื่องจากมีความโดดเด่น มีเอกลักษณ์ของมรดกธรรมชาติในพื้นที่ มีฐานทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลาย และมีทรัพยากรการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีศักยภาพสูงเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในระดับโลก ใช้ระยะเวลาดำเนินการวิจัย 1 ปี การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์แก่นสาระ (Thematic analysis) ของ Braun & Clarke (2006, pp. 87-93) โดยมีขั้นตอนการทบทวนข้อมูล การกำหนดรหัสข้อมูล การรวมรหัสข้อมูล เพื่อกำหนดประเด็นหลัก การรวบรวมประเด็นหลัก การกำหนดชื่อประเด็นหลักให้ชัดเจน และการเขียนรายงานวิจัย กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ฯ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประชากรคัดเลือกจากหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ จำนวน 88 หน่วยงาน

ตัวแทนภาคส่วน	หน่วยงาน
1. หน่วยงานภาครัฐ (จำนวน 20 หน่วยงาน)	1) กรมการท่องเที่ยว 2) สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม 3) สำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา 4) ด้านศุลกากรท่าอากาศยานภูเก็ต 5) องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) 6) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) 7) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 8) ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดตรัง 9) กรมพัฒนาชุมชน 10) หอการค้าจังหวัดตรัง 11) สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดตรัง 12) ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดตรัง 13) ท่าอากาศยานตรัง 14) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานตรัง 15) สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดตรัง 16) สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดกระบี่ 17) สภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่ 18) สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต 19) ตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต 20) ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมภูเก็ต
2. หน่วยงานภาคเอกชน - สมาคม (จำนวน 9 หน่วยงาน) - ผู้ประกอบการ (จำนวน 25 หน่วยงาน) - โรงแรม (จำนวน 15 หน่วยงาน) - ร้านอาหาร (จำนวน 5 หน่วยงาน) - การขนส่ง (จำนวน 3 หน่วยงาน) - ร้านขายของที่ระลึก (จำนวน 4 หน่วยงาน)	1) สมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย (สทอ.) 2) สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว 3) สมาคมมัคคุเทศก์อาชีพแห่งประเทศไทย 4) สมาคมโรงแรมไทย 5) สมาคมท่องเที่ยวจังหวัดสตูล 6) ชมรมร้านอาหารจังหวัดตรัง 7) สมาคมผู้ประกอบการเกาะลันตา 8) สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต 9) ชมรมผู้ประกอบการร้านอาหารจังหวัดพังงา 10) บริษัท หนุมสาว ทัวร์ 11) บริษัท ออเรียนทัล วอยาจ จำกัด 12) มาริณี ทราเวล 13) Hi Lipe 14) มัสสุรี แทรเวล แอนด์ ทัวร์ 15) ประสพการณ์ทัวร์ 16) Lucky on tour 17) อัดซี่ทัวร์ 18) ตรังทริปปแอนด์ทราเวล 19) สิริสินทัวร์ 20) ไนซ์แทรเวลเซอร์วิส 21) ทักษณาปัญญาทิวทัศน์ 22) บริษัท ดิเอกซ์พลอเรอร์ จำกัด 23) ตรังสตาร์ทัวร์ 24) บริษัท ทรีท็อปปาร์ค แอดเวนเจอร์ กระบี่ 25) บริษัท ปากา การแสดง จำกัด 26) โรงเรียนสอนทำอาหารอ่าวนาง 27) บริษัทอันดาคาระบีซีทัวร์ 28) Sea Tours 29) Travelonre Pisona 30) บริษัท พิोजना จำกัด 31) บริษัท ลาภาน่าเซอร์วิส จำกัด 32) บริษัท จอร์น เกรย์ ซี แคนู จำกัด 33) เดอะ ซีสกายทราเวล สนธิญา ทัวร์ 34) เอ็กโซติค พิชซิ่ง ไทยแลนด์ 35) โรงแรมไบฮอกสวีท 36) โรงแรม อมันตรา รีสอร์ท 37) โรงแรมโรสอินท์ รีสอร์ท 38) อาคีรา หลีเป๊ะ รีสอร์ท 39) โรงแรม ซีซี รีสอร์ท 40) โรงแรมนคราลองบีช รีสอร์ท 41) รังสิมันต์ รีสอร์ท 42) บริษัท พีชเทอร์เรส จำกัด 43) โรงแรมรอยัลภูเก็ตซิตี 44) โรงแรมภูเก็ต แมริออท รีสอร์ทแอนด์ 45) สปา เมอร์ลินบีช 46) ป่าตอง เบย์ ฮิลล์ รีสอร์ท 47) เดอะเน็ปป่าตอง 48) สันติญา รีสอร์ท แอนด์ สปา 49) เขาหลักเมอร์ลิน รีสอร์ท 50) บริษัท บางกอก ฟู้ด ทัวร์ 51) ร้านลานข้าว 52) ร้านอาหาร Tea Time 53) ร้านซันตา แซ่บเวอร์ 54) ร้านเจ๊น้อย 55) ธนภัทร์ทัวร์ เฟอร์รี เซอร์วิส 56) รถตู้รับจ้าง 57) บริษัท ocean mania 58) บริษัท จี้อ ฟู้ด จำกัด (สำนักงานใหญ่) 59) ร้านแม่จู้ 60) ห้างสรรพสินค้าตะกั่วป่า-แสดควร์ 61) ร้านจี้ถ่าน
3. หน่วยงานภาคประชาชน (จำนวน 4 หน่วยงาน)	1) ชุมชนบ้านหัวหิน 2) ชุมชนท่องเที่ยวทุ่งหยีเพ็ง 3) ชุมชนท่องเที่ยวบ้านหนองทะเล 4) ชุมชนท่องเที่ยวเกาะยาว
4. หน่วยงานภาคการศึกษา (จำนวน 3 หน่วยงาน)	1) คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ 2) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 3) มหาวิทยาลัยแม่โจ้ วิทยาลัยเกษตรชุมพร

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มในการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์ในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามัน ผลการศึกษา ด้านปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในกระบวนการและวิธีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ พบว่า มีปัจจัยประกอบด้วย 1) ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย 2) ความเข้าใจงานวิจัย 3) ความน่าเชื่อถือของข้อมูล 4) คุณลักษณะงานวิจัย 5) ความทันสมัยของงานวิจัย และ 6) การเผยแพร่ผลงานวิจัย ใน ด้านความต้องการในการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามัน พบว่า ผู้ที่มีความต้องการในการใช้ผลการวิจัยมี 3 กลุ่มหลัก คือ 1) กลุ่มภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวต้องการใช้งาน 5 ด้าน คือ บุคลากรทางการท่องเที่ยว สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยว และกฎหมายการท่องเที่ยว 2) กลุ่มภาครัฐและรัฐวิสาหกิจต้องการใช้งาน 4 ด้าน คือ งานวิชาการและการวิจัย นโยบายและยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง และการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ส่วน 3) กลุ่มชุมชน ต้องการใช้งาน 5 ด้าน คือ แหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว บุคลากรทางการท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยว และอื่น ๆ เช่น การเขียนข้อเสนอในการของบประมาณพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถจัด ด้านเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์โดยการจัดจำแนกกลุ่ม (Segmentation) ตามความต้องการการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวโดยการจัดจำแนกกลุ่ม (Segmentation) ประกอบด้วย 4 กลุ่มเป้าหมาย (PPCA) ได้แก่ กลุ่มภาคเอกชน (Private) กลุ่มภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ (Public) กลุ่มภาคชุมชน (Community) และกลุ่มภาควิชาการ (Academic) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในกระบวนการและวิธีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัญหาและอุปสรรคประกอบด้วย 1) ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย (Research Knowledge - K) 2) ความเข้าใจงานวิจัย (Research Understanding-U) 3) ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Data Reliability - R) 4) คุณลักษณะงานวิจัย (Research Characteristics - C) 5) ความทันสมัยของงานวิจัย (Research Modernization - M) และ 6) การเผยแพร่ผลงานวิจัย (Research Publication - P) เนื่องจากผู้ใช้งานวิจัยส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัยได้ ไม่ทราบว่าจะงานวิจัยจัดเก็บไว้ที่ใดบ้าง และไม่ทราบว่าจะค้นหาอย่างไร ซึ่งประเด็นเหล่านี้ยังคงเป็นประเด็นที่สำคัญสำหรับผู้ต้องการใช้งานวิจัย เนื่องจากในปัจจุบันงานวิจัยมีการจัดเก็บอยู่หลากหลายที่ ส่วนใหญ่จะจัดเก็บในพื้นที่หน่วยงานที่สนับสนุนทุนเพื่อการวิจัยหรือหน่วยงานที่จัดทำวิจัยเอง เช่น เว็บไซต์ของสำนักงานสนับสนุนทุนวิจัย (สกว. เดิม) เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย รวมถึงเว็บไซต์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งบางเว็บไซต์ก็มีการจำกัดการเข้าถึงข้อมูล กำหนดจำนวนสิทธิ์และจำนวนการดาวน์โหลดข้อมูล หรือบางแห่งต้องมีการสมัครสมาชิกก่อนเข้าใช้งาน ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการค้นหางานวิจัย อีกทั้งยังมีการเผยแพร่งานวิจัยโดยตัดทอนมาเพียงแค่บางส่วนเท่านั้น ผู้ใช้งานวิจัยไม่สามารถนำงานวิจัยมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ ผู้ใช้งานวิจัยขาดความเชื่อมั่นในความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย เนื่องจากความน่าเชื่อถือของข้อมูลและความคลาดเคลื่อนของผลการวิจัยมีบ่อยครั้ง นอกจากนี้ ข้อมูลจากงานวิจัยไม่มีการจัดระดับความน่าเชื่อถือ ผู้ใช้งานไม่มีความมั่นใจในข้อมูลของงานวิจัยว่ามีความถูกต้องและความเหมาะสมจริงหรือไม่ ซึ่งได้มีข้อเสนอแนะว่า ควรมีการตรวจสอบงานวิจัยและจัดลำดับความน่าเชื่อถือข้อมูลงานวิจัย ข้อมูลงานวิจัยไม่มีความทันสมัย ขาดความสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน และงานวิจัยที่ดำเนินการมักไม่ตรงกับความต้องการของ

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่จะนำไปใช้งานจริง โจทย์งานวิจัยมักมาจากนักวิจัยเองทำให้ผลงานวิจัยที่ได้ไม่สามารถตอบโจทย์พื้นที่ท่องเที่ยวได้และทำให้การนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์นั้นไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปประเด็นปัญหาและอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่อันดามัน โดยเรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้ ประเด็นแรกคือ ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย (Research Knowledge-K) ตามมาด้วยความเข้าใจงานวิจัย (Research Understanding-U) ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Data Reliability-R) คุณลักษณะงานวิจัย (Research Characteristics-C) ความทันสมัยของงานวิจัย (Research Modernization-M) และการเผยแพร่ผลงานวิจัย (Research Publication-P) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลสรุปปัญหาและอุปสรรคในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของผู้ประกอบการท่องเที่ยว

ลำดับ	ประเด็นปัญหาและอุปสรรค (KU-RCMP)	รายละเอียด
1	ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย (Research Knowledge)	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่รู้ว่าจะสามารถนำข้อมูลส่วนใดหรืออะไรบ้างของงานวิจัยไปปรับใช้ได้ (What to use) - ไม่รู้ว่าจะต้องค้นหาข้อมูลงานวิจัยจากแหล่งใดได้บ้างจึงจะเหมาะสม (Where to find) - ไม่รู้ว่าจะสืบค้นข้อมูลอย่างไรจึงจะได้งานวิจัยที่ตรงตามความต้องการ (How to search) - ไม่สามารถนำงานวิจัยที่สืบค้นพบไปใช้กับธุรกิจอย่างไร (How to use)
2	ความเข้าใจงานวิจัย (Research Understanding)	<ul style="list-style-type: none"> - ภาษาที่ใช้เขียนรายงานวิจัยเป็นภาษาวิชาการเกินไป (Academic language) - เนื้อหาในรายงานวิจัยซับซ้อน (Complicated context) - ขนาดของเล่มวิจัยหนาเกินไป (Thick research book) - อ่านงานวิจัยไม่เข้าใจ (Readability)
3	ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Data Reliability)	<ul style="list-style-type: none"> - ขาดความเชื่อมั่นของผลการวิจัย (Confidence in the findings) - ความผิดเพี้ยน/การบิดเบือนข้อมูลงานวิจัยที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง (Data distortion) - การลอกเลียนแบบผลการวิจัยจากงานวิจัยที่คล้ายคลึงกัน (Counterfeit research results) ขาดการการันตีข้อมูล (Data guarantee)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลำดับ	ประเด็นปัญหาและอุปสรรค (KU-RCMP)	รายละเอียด
4	คุณลักษณะงานวิจัย (Research Characteristics)	<ul style="list-style-type: none"> - งานวิจัยที่ดำเนินการมักไม่ตรงกับบริบทหรือความต้องการของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่จะนำไปใช้งานจริง (Practical needs) - โจทย์งานวิจัยมาจากนักวิจัยเองทำให้ผลงานวิจัยที่ออกมาไม่สามารถตอบโจทย์พื้นที่ท่องเที่ยวได้ (Research issues) - ขาดการวิจัยเฉพาะพื้นที่ในเชิงลึกที่เจาะแต่ละประเด็นที่ผู้ประกอบการประสบกับปัญหาจริง (Specific in-depth research area) - ลักษณะงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นแบบองค์รวมซึ่งยากต่อการนำไปปรับประยุกต์ใช้ในงาน (Holistic research) - ความยากในการสืบค้นและเข้าถึงแหล่งข้อมูล (Data search and accessibility) - ความซ้ำซ้อนของงานวิจัยภายใต้เรื่องคล้าย ๆ กัน
5	ความทันสมัยของงานวิจัย (Research Modernization)	<ul style="list-style-type: none"> - งานวิจัยที่ได้รับการเผยแพร่ค่อนข้างเก่า (Outdated publish research) - ประเด็นการวิจัยล้าสมัย ไม่ทันต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน (Outdated research issues)
6	การเผยแพร่ผลงานวิจัย (Research Publication)	<ul style="list-style-type: none"> - ขาดการนำผลการวิจัยไปเผยแพร่สู่ชุมชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว (Data dissemination) - ช่องทางการเผยแพร่ผลการวิจัยมีจำกัดและดำเนินการภายในวงการวิชาการ (Publication channel) - ผลการวิจัยไม่ส่งกลับมายังพื้นที่วิจัย (Findings announcement to research sites)

จากประเด็นปัญหาและอุปสรรค 6 ด้าน (KU-RCMP) โดยปัจจัย K และ U เป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นในส่วนของผู้ใช้งานวิจัย ส่วนปัจจัย RMCP นั้นเป็นปัจจัยที่อยู่ในส่วนของผู้ผลิตงานวิจัย จึงสรุปปัจจัยที่มีผลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้เป็นตัวย่อ KU-RMCP ได้ตาม 6 ประเด็นข้างต้น

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการปรับปรุงการดำเนินการและวิธีการวิจัยตามประเด็นทั้ง 6 ด้าน เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของข้อมูล ปรับปรุงการวิจัยให้ตรงความต้องการของพื้นที่ และส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวพื้นที่การพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์

2. ด้านความต้องการในการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า สามารถจำแนกความต้องการในการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามันตามกลุ่มผู้ใช้งาน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) กลุ่มภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการมีความต้องการใช้งานวิจัยเพื่อวิเคราะห์กลุ่มลูกค้าเพื่อต่อยอดสู่การส่งเสริมการขาย การบริหารจัดการ การวางแผนการตลาด การประชาสัมพันธ์ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยว รวมไปถึงการแก้ไขปัญหาภายในองค์กร นอกจากนี้ยังใช้ในการพัฒนาบุคลากรด้านการทำงานและการพัฒนาสินค้า 2) กลุ่มภาครัฐและรัฐวิสาหกิจมีความต้องการใช้งานวิจัยเพื่อควบคุมพัฒนา กำหนดกลยุทธ์ศาสตร์และนโยบายด้านการท่องเที่ยว หรือเป็นฐานข้อมูลทางการวิจัยท่องเที่ยวจะต้องสามารถนำมาต่อยอด และการนำผลการวิจัยที่เป็นต้นแบบสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดได้ และ 3) กลุ่มชุมชนมีความต้องการใช้งานวิจัยเพื่อประกอบการเขียนข้อเสนอในการของบประมาณ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สินค้าทางการท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว ระบบการจัดการการท่องเที่ยว เครือข่ายทางการท่องเที่ยวและการส่งเสริมทางตลาด รวมไปถึงการส่งเสริมอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของชุมชน

ผลการวิจัยที่รวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ประกอบการท่องเที่ยวในพื้นที่อันดามัน สามารถสรุปผลจำแนกตามกลุ่มเป้าหมายที่ใช้งานวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 3 ความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในการใช้ผลการวิจัยให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวจำแนกตามกลุ่มเป้าหมายที่ใช้งานวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้งานวิจัย	ความต้องการในการใช้ผลการวิจัยให้เกิดประโยชน์	ประเด็น	รายละเอียด
2.1 ภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว	1) บุคลากรทางการท่องเที่ยว	-	ประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากร
		-	การพัฒนาศักยภาพบุคลากรให้บริการทางการท่องเที่ยว
		-	การพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยว
	2) สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว	-	มาตรฐานร้านอาหาร
		-	การวิเคราะห์กลุ่มลูกค้า
3) การตลาดการท่องเที่ยว	-	พฤติกรรมและความต้องการ (เช่น การเดินทางท่องเที่ยว การบริโภคอาหารท้องถิ่น การเลือกที่พักอาศัย ฯลฯ)	
	-	ทัศนคติ ความคาดหวังของนักท่องเที่ยว	
4) ธุรกิจท่องเที่ยว	-	การส่งเสริมการขายสินค้าทางการท่องเที่ยว	
	-	การวางแผนการตลาด	
	-	การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว	
	-	การบริหารจัดการองค์กร	
5) กฎหมายการท่องเที่ยว	-	การแก้ปัญหาภายในองค์กร	
	-	ข้อจำกัดทางด้านกฎหมาย	
	-	การบังคับใช้กฎหมาย	

ตารางที่ 3 (ต่อ)

กลุ่มเป้าหมายที่ ใช้งานวิจัย	ความต้องการในการใช้ผลการวิจัยให้เกิดประโยชน์	
	ประเด็น	รายละเอียด
2.2 ภาครัฐและ รัฐวิสาหกิจ	1) งานวิชาการและการวิจัย 2) นโยบายและยุทธศาสตร์การ ท่องเที่ยว 3) การคมนาคมขนส่ง 4) การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว ในด้านต่าง ๆ	<ul style="list-style-type: none"> - ฐานข้อมูลทางการวิจัยท่องเที่ยว - การต่อยอดงานวิจัยเชิงวิชาการ - ควบคุม พัฒนา กำหนดกลยุทธ์ศาสตร์และนโยบาย ด้านการท่องเที่ยว - ศักยภาพของสนามบินเพื่อนำไปสู่การเป็นสนามบิน นานาชาติ - การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งทางบก - การพัฒนาเรือสำราญ ท่าเทียบเรือ - การพัฒนาระบบขนส่งสาธารณะ - ศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด - การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดอย่างยั่งยืน - การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ - การพัฒนาองค์ประกอบทางการท่องเที่ยว - การพัฒนาและส่งเสริมความปลอดภัยและความ สะอาดของแหล่งท่องเที่ยว - การพัฒนาโมเดลเศรษฐกิจพิเศษด้านการท่องเที่ยว
2.3 ชุมชนท่องเที่ยว	1) แหล่งท่องเที่ยว 2) สินค้าและบริการทางการ ท่องเที่ยว 3) บุคลากรทางการท่องเที่ยว 4) การตลาดการท่องเที่ยว 5) อื่น ๆ	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้างความ ได้เปรียบทางการแข่งขัน - การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว - ขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว - การจัดการการท่องเที่ยว - ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว - การแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและความสะอาดของ แหล่งท่องเที่ยว - การกำจัดของเสียหรือการจัดการขยะ - การอนุรักษ์สัตว์หายากเพื่อการท่องเที่ยว - การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม - การพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยว - การพัฒนาอาหารพื้นถิ่นและความปลอดภัยทางอาหาร - การสนับสนุนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก - การพัฒนาศักยภาพของบุคลากร - การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยว - การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยว - การส่งเสริมอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของชุมชน - การเขียนข้อเสนอในการของบประมาณพัฒนาการ ท่องเที่ยว

จากข้อมูลที่ระบุในตารางที่ 3 ข้างต้น สามารถสรุปความต้องการในการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามันในภาพรวมจำแนกตามประเด็นได้เป็น 5 ด้าน หรือ 2P-2M-1L คือ ด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยว (People - P) ด้านสินค้าทางการท่องเที่ยว (Product - P) ด้านการส่งเสริมทางการตลาด (Marketing - M) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (Management - M) และด้านการบังคับใช้กฎหมายการท่องเที่ยว (Laws - L) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านบุคลากรทางการท่องเที่ยว (People - P) เน้นเรื่องประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากร การพัฒนาศักยภาพบุคลากรให้บริการทางการท่องเที่ยว การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยว และการจัดการบุคลากรในองค์กรและอุตสาหกรรมท่องเที่ยวรวมถึงการผลิตบุคลากรให้ตรงความต้องการของธุรกิจในพื้นที่ โดยการเพิ่มศักยภาพบุคลากรในการบริหารจัดการจะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผนการบริหารจัดการภายในองค์กรได้ดียิ่งขึ้น สำหรับด้านสินค้าทางการท่องเที่ยว (Product -P) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ประกอบการได้เสนอความต้องการในด้านผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหรือสินค้าทางการท่องเที่ยว ส่วนด้านการส่งเสริมทางการตลาด (Marketing - M) นั้นมีการเสนอหลากหลายประเด็นไม่ว่าจะเป็น การแบ่งกลุ่มลูกค้า การศึกษาพฤติกรรม การส่งเสริมการท่องเที่ยวนอกฤดูกาล ซึ่งมีความสำคัญที่ผู้ใช้งานต้องการงานวิจัยในส่วนนี้เพื่อตอบสนองความต้องการ ทั้งนี้ การวิจัยควรมุ่งเน้นการศึกษาเฉพาะพื้นที่และควรลงลึกในเชิงพื้นที่เพื่อให้งานวิจัยตรงกับความต้องการของผู้ใช้งานมากที่สุด

นอกจากนี้ ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (Management - M) มีทั้งเรื่องการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้เปรียบทางการแข่งขัน การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว การสร้างขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การจัดการการท่องเที่ยว ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว การกำจัดของเสียหรือการจัดการขยะ การอนุรักษ์สัตว์หายากเพื่อการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ประเด็นสุดท้ายคือด้านการบังคับใช้กฎหมายการท่องเที่ยว (Laws - L) ซึ่งในปัจจุบันยังขาดความชัดเจน อาทิ การใช้กฎหมายในการจัดตั้งท่องเที่ยวชุมชนจะให้ชุมชนจัดตั้งอย่างไร หรือการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมต่าง ๆ เป็นต้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อช่วยสนับสนุนการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวในมิติต่าง ๆ ให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นต่อไป

3. ด้านเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์โดยการจัดจำแนกกลุ่ม (Segmentation) ตามความต้องการการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยว

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า กลุ่มเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยโดยการจัดจำแนกกลุ่ม (Segmentation) ตามความต้องการการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวของผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน โดยสามารถสรุปได้ว่ามีผู้ใช้ประโยชน์ทั้งในภาครัฐ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด สถาบันการศึกษาในท้องถิ่น เป็นต้น และภาคเอกชน ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ ประกอบไปด้วย ผู้ประกอบการโรงแรม ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก รวมไปถึงชุมชนที่ประกอบโฮมสเตย์และท่องเที่ยวชุมชน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบ่งกลุ่มเป้าหมายตามความต้องการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยว และเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ใช้หลัก ประกอบด้วย 4 กลุ่มเป้าหมาย (PPCA) ได้แก่ กลุ่มภาคเอกชน (Private-P) กลุ่มภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ (Public-P) กลุ่มภาคชุมชน (Community-C) และกลุ่มภาควิชาการ (Academic-A) สรุปผลได้ดังนี้

กลุ่มเป้าหมายที่ 1 ภาคเอกชน (Private) กลุ่มแรก คือ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ จำแนกเป็น 5 ส่วน (sector) ประกอบด้วย โรงแรม (Hotel) และที่พัก (Accommodation) บริษัทนำเที่ยว (Tourism agencies) ร้านอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages) ร้านขายของที่ระลึก (Souvenir) และสันทนาการ (Recreation) ได้แก่ สถาบันเทิง สปา กลุ่มที่สอง คือ ภาคการบริการที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยว (Connected tourism service sector) ประกอบด้วย ระบบขนส่ง (ได้แก่ สายการบิน ขนส่งสาธารณะ เรือขนส่ง รถรับจ้าง เรือรับจ้าง เรือสำราญ) โรงพยาบาล การค้าการท่องเที่ยว (Travel trade) เช่น นักลงทุน และสมาคมและมูลนิธิ (Associations and foundations) เช่น สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว สมาคมโรงแรม สมาคมมัคคุเทศก์ เป็นต้น

กลุ่มเป้าหมายที่ 2 ภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ (Public) หน่วยงานส่วนกลาง (Central agencies) ได้แก่ กรมการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กรมการขนส่ง ท่าอากาศยาน สำนักงานตำรวจท่องเที่ยว หน่วยงานท้องถิ่น (Local agencies) ได้แก่ ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด สำนักงานจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล

กลุ่มเป้าหมายที่ 3 ภาคชุมชน (Community) ชุมชนท่องเที่ยวท้องถิ่น (Local tourism community) วิสาหกิจชุมชน (Community enterprise)

กลุ่มเป้าหมายที่ 4 ภาควิชาการ (Academic) ได้แก่ สถาบันการศึกษา (Educational institution) และส่วนงานวิชาการและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Academic and research)

จากการประชุมการระดมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ประกอบการท่องเที่ยวในพื้นที่อันดามัน เกี่ยวกับการสร้างภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวที่สามารถนำงานวิจัยไปใช้ประโยชน์จะต้องประกอบด้วยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคการศึกษาในพื้นที่ทั้งในระดับภาคบังคับและระดับอุดมศึกษา ภาคเอกชนที่ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในพื้นที่ รวมไปถึงภาคประชาชนและชุมชนที่ดำเนินการด้านการท่องเที่ยว

เพื่อให้เครือข่ายมีความสมบูรณ์และครอบคลุมมากที่สุดโดยการพัฒนาการสร้างภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวอันดามันนั้นจะต้องให้สมาชิกในเครือข่ายเข้ามามีส่วนรวมในทุกกระบวนการตั้งแต่เริ่มการจัดตั้งเครือข่าย การสรรหาสมาชิก การประชุม รวมไปถึงแนวทางการขับเคลื่อนภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวอันดามันไปสู่แนวทางการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งการสร้างเครือข่ายนั้นจะต้องมีการประชุมเพื่อหาแนวทางของเครือข่าย และมีการอบรมให้ความรู้กับสมาชิกในเครือข่ายให้เห็นถึงประโยชน์จากการใช้งานวิจัย และวิธีการเข้าถึงแหล่งข้อมูลของงานวิจัย เพื่อให้ภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวอันดามันขับเคลื่อนไปสู่แนวทางการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกิดขึ้นจริงและสัมฤทธิ์ผลสูงสุด

แกนนำเครือข่าย: ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดแรกการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
หมวดสำคัญ: ขับเคลื่อนในการสร้างเครือข่ายและเชิญสมาชิกภายในจังหวัดที่เกี่ยวข้องมาร่วมและส่งเสริมให้เกิดกระบวนการใช้งานวิจัยด้านการท่องเที่ยว

สมาชิกเครือข่าย

- ภาคเอกชน
- ภาครัฐ
- ภาคชุมชน
- ภาควิชาการ

บทบาทของสมาชิกเครือข่าย

- การจัดตั้งเครือข่าย
- การสรรหาสมาชิกเครือข่าย
- การประชุมเครือข่าย
- การอบรมให้ความรู้ด้านงานวิจัยท่องเที่ยว
- การขับเคลื่อนการใช้ประโยชน์งานวิจัยของเครือข่าย

ภาพที่ 2 เครือข่ายการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งอันดามัน

ดังนั้น การสร้างภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์จะต้องประกอบด้วย ภาครัฐทำหน้าที่เป็นแกนนำเครือข่าย มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำขับเคลื่อนเครือข่าย ส่งเสริมให้สมาชิกเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการ ดังภาพที่ 2 เนื่องจากในปัจจุบันนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดมาจากภาครัฐและกรรมการในเครือข่ายต้องประกอบด้วยภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ซึ่งการขับเคลื่อนเครือข่ายนั้นภาครัฐที่มีอำนาจเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด จึงเป็นหน่วยงานผู้ขับเคลื่อนในการสร้างเครือข่ายและเชิญสมาชิกภายในจังหวัดที่เกี่ยวข้องเข้ามาร่วม และส่งเสริมให้เกิดกระบวนการใช้งานวิจัยด้านการท่องเที่ยวผ่านการฝึกอบรมสมาชิกในเครือข่ายให้ตระหนัก เกิดกระบวนการรับรู้และเรียนรู้การสืบค้นและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ตลอดจนสถานที่จัดเก็บงานวิจัยและกระบวนการเผยแพร่งานวิจัย เพื่อให้เกิดกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ภายในเครือข่าย โดยสมาชิกจะประกอบด้วยทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคเอกชน ภาคชุมชน ภาครัฐ และภาควิชาการ มีบทบาทในการร่วมกันจัดตั้งและสรรหาสมาชิกเครือข่าย เข้าร่วมประชุมและขับเคลื่อนการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย ซึ่งภาควิชาการจะเสริมการอบรมให้ความรู้ด้านงานวิจัยท่องเที่ยว ผลจากการประชุมกลุ่มย่อยยังแสดงให้เห็นความเชื่อมั่นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยวที่มีต่อภาครัฐ และมีความเห็นร่วมกันว่าเครือข่ายควรมีผู้ขับเคลื่อนด้านนโยบายและรวบรวมงานวิจัยซึ่งให้การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดเป็นประธาน และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นรองประธาน ในการขับเคลื่อนเครือข่าย ซึ่งเป็นองค์กรด้านการท่องเที่ยวหลักที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดมากที่สุด ดังปรากฏในการประชุมระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างเครือข่าย

“โดยการขับเคลื่อนเครือข่ายนั้นภาครัฐที่มีอำนาจเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากที่สุดคือท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดตั้งเป็นผู้ขับเคลื่อนในการสร้างเครือข่าย”
 (การประชุมระดมความคิดเห็น จังหวัดตรัง)

กรรมการของเครือข่ายที่เป็นตัวแทนจากทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็น สมาคมต่าง ๆ เช่น สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัด สมาคมมัคคุเทศก์ รวมไปถึงภาคประชาชน ชุมชนท่องเที่ยว และภาคเอกชน ประกอบด้วย โรงแรมและที่พัก การขนส่ง ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว ดังปรากฏในการประชุมระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างเครือข่าย

“การสร้างภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยว...จะต้องประกอบด้วยทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งจะประกอบไปด้วย ภาครัฐ ภาคการศึกษาทั้งในระดับภาคบังคับและระดับอุดมศึกษาภาคเอกชน รวมไปถึงภาคประชาชนและชุมชนที่ดำเนินการด้านการท่องเที่ยว รวมไปถึงวิสาหกิจชุมชนเพื่อให้เครือข่ายการใช้ประโยชน์ด้านงานวิจัยมีความสมบูรณ์และครอบคลุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมากที่สุด” (การประชุมระดมความคิดเห็น จังหวัดกระบี่)

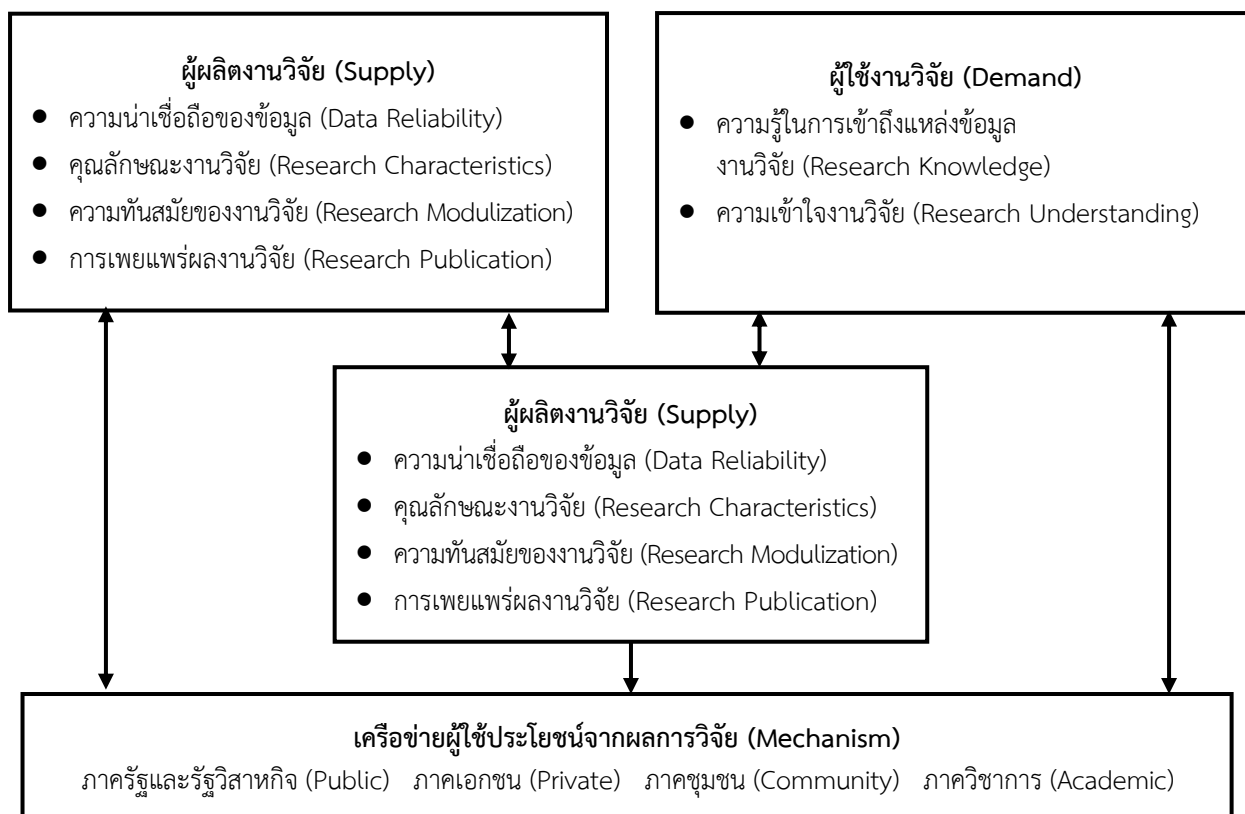
ภาคการศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่จะต้องอยู่ในเครือข่าย ก็ซึ่งมีหน้าที่หลักในการสนับสนุนการพัฒนาความรู้ความเข้าใจด้านงานวิจัยแก่บุคลากร ดังปรากฏในการประชุมระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างเครือข่าย

“ภาคการศึกษาก็มีความสำคัญเนื่องจากภาคการศึกษามีหน้าที่หลักในการพัฒนาบุคลากรให้ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการซึ่งการเข้ามาอยู่ในเครือข่ายภาคการศึกษาจะได้ประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเครือข่ายของจังหวัดพังงาจะต้องมีส่งเสริมให้เกิดกระบวนการใช้งานวิจัยด้านการท่องเที่ยวผ่านการฝึกอบรมสมาชิกในเครือข่ายให้ตระหนัก เกิดกระบวนการรับรู้และเรียนรู้การสืบค้นและการใช้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว” (การประชุมระดมความคิดเห็น จังหวัดพังงา)

โดยผลการประชุมกลุ่มย่อยของจังหวัดภูเก็ตและสตูลต่างมีความคิดเห็นในที่ประชุมสอดคล้องกับผลของอีกสามจังหวัดข้างต้น เนื่องจากมีบริบทการพัฒนาการท่องเที่ยวคล้ายคลึงกันคือมีองค์ประกอบของภาครัฐที่มีบทบาทหน้าที่โดยตรงในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างชัดเจน โดยมีเครือข่ายผู้ประกอบการและชุมชนท่องเที่ยวที่อยู่ในฝั่งอุปทานที่เข้าร่วมกับภาคี รวมทั้งให้ความสำคัญกับภาคการศึกษา/ภาควิชาการที่มีบทบาทในการพัฒนาบุคลากรและการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ที่ทำงานพัฒนาร่วมกับภาคชุมชนและผู้ประกอบการในพื้นที่หลายแห่ง

สรุปผลการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูล ทั้งในส่วนของข้อมูลปฐมภูมิ และข้อมูลทุติยภูมิ โดยการใช้การสนทนากลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวผ่านการศึกษาวัตถุประสงค์ 3 ด้าน กล่าวคือ 1) ปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในกระบวนการและวิธีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ 2) ความต้องการในการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์กับการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่กลุ่มท่องเที่ยวอันดามัน และ 3) กลุ่มเป้าหมายผู้ใช้ประโยชน์โดยการจัดจำแนกกลุ่ม (Segmentation) ตามความต้องการการใช้ผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยว ซึ่งผลการวิจัยจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อเป็นแนวทางในการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์ผ่านเครือข่ายผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งอันดามัน

ภาพที่ 3 ความเชื่อมโยงของการนำผลการวิจัยด้านการท่องเที่ยวไปใช้ประโยชน์ผ่านเครือข่ายผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งอันดามัน

จากรูปภาพที่ 3 จะเห็นได้ว่าการขับเคลื่อนผลการวิจัยในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวฝั่งอันดามันไปสู่แนวทางการใช้ประโยชน์ให้เกิดขึ้นจริงและสัมฤทธิ์ผลสูงสุดนั้นไปสู่แนวทางการใช้ประโยชน์ให้เกิดขึ้นจริงและสัมฤทธิ์ผลสูงสุดนั้นดำเนินการผ่านเครือข่ายของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งถือเป็นกลไกการขับเคลื่อนหลัก (Mechanism) ที่จะช่วยสนับสนุนกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกเครือข่าย ประกอบด้วย PCCA หรือ ภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ (Public) ภาคเอกชน (Private) ภาคชุมชน (Community) และ ภาควิชาการ (Academic) โดยผู้ผลิตงานวิจัย (Supply) ได้แก่ นักวิจัย นักวิชาการ และนักศึกษา จำเป็นต้องพัฒนางานวิจัยที่สอดคล้องกับบริบทหรือสถานการณ์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน ตรงตามความต้องการในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นฐานข้อมูลการวิจัยที่สามารถนำไปต่อยอดการศึกษาหรือเป็นต้นแบบในการประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้จริง

โดยประเด็นสำคัญที่ผู้ผลิตงานวิจัยต้องพิจารณาคือ RCMP กล่าวคือ ความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Data Reliability) คุณลักษณะงานวิจัย (Research Characteristics) ความทันสมัยของงานวิจัย (Research Modernization) และการเผยแพร่ผลงานวิจัย (Research Publication) ในทางกลับกันผู้ใช้งานวิจัย (Demand) คือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับ KU กล่าวคือ ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย (Research Knowledge) และความเข้าใจงานวิจัย (Research Understanding) ผ่านการฝึกอบรมให้ตระหนักถึงประโยชน์จากการใช้งานวิจัย เกิดกระบวนการรับรู้และเรียนรู้การสืบค้น วิธีการเข้าถึงแหล่งข้อมูลและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่

เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ตลอดจนสถานที่จัดเก็บงานวิจัยและกระบวนการเผยแพร่งานวิจัย เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์จากงานวิจัยนำไปสู่การปฏิบัติต่อไป ซึ่งผลผลิต (Product) ของงานวิจัยที่ต้องการนำไปใช้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหลักมี 5 ด้าน (หรือ 2P-2M-1L) ได้แก่ บุคลากรทางการท่องเที่ยว (People) สินค้าทางการท่องเที่ยว (Product) การส่งเสริมทางการตลาด (Marketing) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (Management) และการบังคับใช้กฎหมายการท่องเที่ยว (Laws)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่าปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในกระบวนการและวิธีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ซึ่งประกอบด้วย 6 ปัจจัย คือ ความรู้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย ความเข้าใจงานวิจัย ความน่าเชื่อถือของข้อมูล คุณลักษณะงานวิจัย ความทันสมัยของงานวิจัย และการเผยแพร่ผลงานวิจัย หรือ KU-RCMP สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภคิน ไชยช่วย (2558) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของบุคลากรและนักศึกษา เครือข่ายสถาบันวิชาการสาธารณสุขและเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ประกอบด้วยวิสัยทัศน์และนโยบายขององค์กร ความเข้าใจและเห็นประโยชน์จากงานวิจัย การบูรณาการผลงานวิจัยเข้ากับงานประจำ การสนับสนุนทรัพยากรกับงบประมาณ การเข้าถึงผลงานวิจัย การนำไปใช้ได้จริงและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย ซึ่งหากวิเคราะห์ในบริบทของการท่องเที่ยวที่ได้ขับเคลื่อนภายใต้บริบทขององค์กรเท่านั้นจะเห็นได้ว่าปัจจัยภายนอกองค์กรที่ตรงกันคือประเด็นความเข้าใจในงานวิจัย การเข้าถึงแหล่งข้อมูลผลงานวิจัย และความน่าเชื่อถือของงานวิจัย ซึ่งประเด็นในด้านคุณลักษณะและความทันสมัยจะมีความคล้ายคลึงกับปัจจัยการนำไปใช้ได้จริงซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของงานวิจัยว่าตรงกับความต้องการในการนำไปใช้งานจริง (Practical needs) และเป็นหัวข้อการวิจัยที่ทันต่อเหตุการณ์หรือไม่นั่นเอง ซึ่งหากตรงกับความต้องการของผู้ใช้ก็ย่อมสามารถเชื่อมโยงบูรณาการเข้ากับการทำงานหรือการพัฒนากิจกรรมต่าง ๆ ของภาคผู้ประกอบการและภาคชุมชนได้ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ นรินทร์ พุดลา (2556) ที่ศึกษาสาเหตุของครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ได้นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง คือ ผู้ใช้เห็นงานวิจัยขาดคุณภาพและความน่าเชื่อถือ ผู้ใช้ไม่เห็นความจำเป็นในการนำไปใช้งานจริง ประเด็นการวิจัยไม่ตรงกับปัญหาขององค์กร รายงานการวิจัยเข้าใจได้ยาก และขาดการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ผู้ใช้สามารถเข้าถึงได้

ส่วนผลการวิจัยด้านความต้องการใช้ผลการวิจัยให้เกิดประโยชน์ฯ ทั้ง 14 ประเด็นย่อย (ตารางที่ 3) นั้นมุ่งเน้นความต้องการของภาคเอกชนและภาคชุมชนซึ่งนำมาจัดกลุ่มเป็น 5 ประเด็นหลักของผลผลิตงานวิจัยของเครือข่ายฯ ได้แก่ บุคลากรทางการท่องเที่ยว สินค้าทางการท่องเที่ยว การส่งเสริมทางการตลาด การบริหารจัดการการท่องเที่ยว การบังคับใช้กฎหมายการท่องเที่ยว โดยสอดคล้องกับสัดส่วนของกลุ่มประชากรจากหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่และครอบคลุมบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานรัฐและการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวของเครือข่ายทั้งภาคเอกชนและภาคชุมชน ซึ่งภาครัฐจะทำหน้าที่เป็นแกนนำขับเคลื่อนระดับภาคส่วนต่าง ๆ สร้างเครือข่ายให้นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์และภาคการศึกษาทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนทางข้อมูลให้ความรู้ทางวิชาการ โดยภาคเอกชนและภาคชุมชนจะมีบทบาทในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในภาคปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้ผลิตงานวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ มีความตั้งใจในการผลิตงานวิจัยด้วยการเก็บข้อมูลจริงในพื้นที่ที่ทำการวิจัยวิจัย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยและเครื่องมือวิจัยที่ถูกต้องเหมาะสมกับการวิจัย ในการตั้งโจทย์การวิจัยนั้น ผู้ผลิตงานวิจัยควรแลกเปลี่ยนเรียนรู้รับฟังมุมมองความต้องการของภาคีเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์จากผลการวิจัยเพื่อทราบความต้องการของผู้ใช้ประโยชน์ๆ เพื่อให้เกิดผลผลิตงานวิจัยที่มีบริบทตรงกับความต้องการของภาคีเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัย สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปปรับใช้ในการแก้ปัญหาพร้อมรับมือต่อสถานการณ์ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงที่ไม่แน่นอน

2. ผลผลิตงานวิจัยที่ได้จากผู้ผลิตงานวิจัยนั้นต้องมีความถูกต้องแม่นยำ มีความเชื่อถือได้ของข้อมูลและผลผลิตงานวิจัยในด้านต่าง ๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง โดยต้องคำนึงถึงรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลผลการวิจัยที่ภาคีเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์ๆ สามารถสืบค้นเข้าถึงแหล่งข้อมูลทั้งในรูปแบบดิจิทัลหรือสื่อสิ่งพิมพ์ ทั้งนี้ ภาคีเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์ๆ สามารถให้มุมมองผลที่เกิดจากงานวิจัยกลับไปยังผู้ผลิตงานวิจัยเพื่อบูรณาการและขับเคลื่อนการผลิตงานวิจัยร่วมกันให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ผู้ใช้งานวิจัยต้องมีทักษะเบื้องต้นในการเรียนรู้วิธีการสืบค้นงานวิจัยและมีความเข้าใจในการอ่านงานวิจัยเบื้องต้น โดยผ่านการฝึกอบรมจากสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อให้สามารถนำผลการวิจัยไปปรับใช้ในภาคปฏิบัติซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาของภาคีภายในเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยและสามารถนำเสนอมุมมองในแต่ละบริบทที่มีความต่างมิติของแต่ละภาคีให้กับผู้ผลิตงานวิจัยสำหรับการพัฒนางานวิจัยในครั้งต่อไป

4. ภาคีเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยต้องเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนการนำผลที่ได้จากการวิจัยในทุกด้านที่ตรงกับความต้องการใช้ประโยชน์ของแต่ละภาคนำไปใช้ให้เกิดเป็นรูปธรรม รวมถึงต้องรู้จักแหล่งจัดเก็บข้อมูลและรู้วิธีในการสืบหาข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัย เพื่อก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลและกระบวนการสร้างความร่วมมือในการสนับสนุนช่วยเหลือระหว่างภาคีภายในเครือข่ายและนอกเครือข่ายในการบูรณาการร่วมกันพัฒนาปัญหาวิจัยหรือโจทย์วิจัยกับผู้ผลิตงานวิจัยเพื่อเป็นต่อยอดองค์ความรู้จากผลผลิตงานวิจัยขึ้นเดิมหรือสร้างองค์ความรู้จากการผลิตงานวิจัยขึ้นใหม่

5. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติสำหรับสถาบันการศึกษาหรือฝ่ายวิชาการในพื้นที่อาจจัดให้มีการอบรมเครือข่ายเพื่อให้เข้าถึงแหล่งข้อมูลงานวิจัย หรือสร้างช่องทาง Social media เพื่อประชาสัมพันธ์องค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่เครือข่าย โดยจัดหาลงทุนความรู้งานวิจัยและสรุปย่อความรู้ทางวิชาการให้เข้าใจได้ง่ายประหยัดเวลา เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย รวมทั้งควรสร้างช่องทางรับข้อมูลจากเครือข่ายผู้ใช้ประโยชน์ๆ หรือจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นเพื่อกำหนดโจทย์วิจัยสำหรับการพัฒนาพื้นที่ประจำปีก่อนถึงช่วงเสนอขอทุนวิจัยต่าง ๆ เพื่อให้งานวิจัยตรงกับความต้องการของพื้นที่ และสามารถรับฟังมุมมองจากผู้ใช้เพื่อพัฒนางานวิจัยร่วมกัน ผ่านช่องทาง เช่น Social media ต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมในกระบวนการนำไปใช้ประโยชน์

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. (2538). *เครื่องมือทำงานแนววัฒนธรรมชุมชน*. กรุงเทพฯ: สภาคาทอริกแห่งประเทศไทย เพื่อการพัฒนา.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2543). *การจัดการเครือข่าย: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันอนาคตศึกษาเพื่อการพัฒนา.
- ดนุวิศ สุวรรณวงศ์ และ ภัทรพงษ์ เกริกสกุล. (2559). *การพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนในเขตพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สตูล สงขลา ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส) กับการเชื่อมต่อพื้นที่การท่องเที่ยวใน 4 รัฐ (กลันตัน เปรัก เคดาห์ และเปอร์ลิส) ประเทศมาเลเซีย*. (รายงานการวิจัย). สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ธนวิทย์ บุตรอุดม, วิศห์ เศรษฐกร, และ วิยดา เหล่มตระกูล. (2564). *พัฒนาระบบการจัดการเพื่อการขับเคลื่อนผลงานวิจัยไปสู่การพัฒนาจังหวัดลำปาง*. *วารสารด้านการบริหารรัฐกิจและการเมือง*, 10(2), 185-204.
- นรินทร์ พุดลา. (2556). *การนำผลการวิจัยไปใช้ในทางการบริหารการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2565. สืบค้นจาก <http://www.slideshare.net/rooganawut/ss-4582098>
- นฤมล นิราทร. (2543). *การสร้างเครือข่ายการทำงาน: ข้อควรพิจารณาบางประการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เบญจวรรณ สุจริต และ ชัชชัย สุจริต. (2560). *รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนของตำบลนางพญา อำเภอบ้านลาด จังหวัดอุดรธานี*. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 12(2), 53-65.
- ประเวศ วะสี. (2542). *เศรษฐกิจพอเพียงและประชาสังคม*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภคิน ไชยช่วย. (2015). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ของบุคลากรและนักศึกษา เครือข่ายสถาบัน วิชาการสาธารณสุขและเทคโนโลยีทางการแพทย์สถาบันพระบรมราชชนกกระทรวงสาธารณสุข*. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ*, 16(1), 136-146.
- ภีราวิษณุ ชัยมา และ สิริสาสน์ พันธมณี. (2563). *การสร้างเครือข่ายและศูนย์กลางบริการข้อมูลธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดเชียงราย*. *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 5(7), 169-182.
- รัชนีชาติ ตันติกุลวรา และ สุทินันท์ โสตวิถิ. (2562). *การเสริมสร้างศักยภาพโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดจันทบุรี*. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6(1), 92-105.
- สนธยา พลศรี. (2550). *เครือข่ายการเรียนรู้ในงานพัฒนาชุมชน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเอส พรินติ้งเฮาส์.
- สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ, (2559). *ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านการท่องเที่ยว (พ.ศ. 2555-2559)*. สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2564, สืบค้นจาก <https://www.kmutt.ac.th/rippc/nrct59/33s9.pdf>
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, (2562). *แผนพัฒนาภาคใต้ พ.ศ. 2560 – 2565 ฉบับ ทบทวน*. สืบค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2564, สืบค้นจาก https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=8537
- เสรี พงศ์พิศ. (2548). *เครือข่าย: ยุทธวิธีเพื่อประชาคมเข้มแข็ง ชุมชนเข้มแข็ง*. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.

- Alexander, M., & Orton, H. (1988). Research in action. *Nursing Times*, 84(8), 38-41.
- Anderson, W. & Sanga, J. (2019). Academia–industry partnerships for hospitality and tourism education in Tanzania. *Journal of Hospitality & Tourism Education*, 31(1), 34-48.
- Braun, V. & Clarke, V. (2006). Using thematic Research in Psychology. *Qualitative Research in psychology*, 3(2), 77-101.
- Estrin, S., Gozman, D., & Khavul, S. (2018). The evolution and adoption of equity crowdfunding: entrepreneur and investor entry into a new market. *Small Business Economics*, 51(2), 425-439.
- Graci, S. (2013). Collaboration and Partnership Development for Sustainable Tourism. *Tourism Geographies*, 15(1), 25-42.
- Gutierrez, E. L. M. (2019). Participation in tourism: Cases on community-based tourism (CBT) in the Philippines. *Ritsumeikan Journal of Asia Pacific Studies*, 37, 23-36.
- Jamal, T., & Stronza, A. (2009). Collaboration Theory and Tourism practice in protected areas: stakeholders, structuring and sustainability. *Journal of Sustainable Tourism*, 17(2), 169-189.
- Kapera, I. (2018). Sustainable tourism development efforts by local governments in Poland. *Sustainable Cities and Society*, 40, 581-588.
- Kaur, H., & Bains, A. (2013). Understanding the concept of entrepreneur competency. *Journal of Business Management & Social Sciences Research*, 2(11), 31-33.
- Mitchell, J.C.S. (1968). *Networks in Urban Situation*. Manchester: Manchester University Press.
- Ngo, T., Hales, R., & Lohmann, G. (2019). Collaborative marketing for the sustainable development of community-based tourism enterprises: a reconciliation of diverse perspectives. *Current Issues in Tourism*, 22(18), 2266-2238.
- Sharma, Y. (2013). Women Entrepreneur In India. *Journal of Business and Management (IOSR-JBM)*, 15(3), 9-14.
- Starkey, Payl. (1997). *Networking for Development*. London: IFRTD
- Wong, E. P., Mistilis, N., & Dwyer, L. (2011). A model of Asean collaboration in tourism. *Annals of Tourism Research*, 38(3), 882-899.

Translated Thai References

- Butr-udom, T., Sattakorn, W., & Lemtrakul, W., (2021). The Development of the Management Model to Drive Knowledge from Research to the Lampang Provincial Development. *Journal of Public Administration and Politics*, 10(2), 185-204. (in Thai)
- Chaichuay, P., (2558). Factors influencing utilization of the research results by the personnel and the students of the academic affairs institutes' networks of the public health and medical technology. *Academic Journal of Education*. 6(1), 136-146. (in Thai)
- Chaimala, P., & Panmanee, S. (2020). Networking And Business Tourism Service Center in Chiangrai Thailand. *Journal of Social Science and Buddhistic Anthropology*, 5(7), 169-182. (in Thai)
- Chareonwongsak, K. (2000). *Network Management: Strategy for Success of Education Reform*. Bangkok: Institutes of Future study for development. (in Thai)
- Kaewthep, K. (1995). *Working tools for community culture*. Bangkok: Catholic Council of Thailand for Development. (in Thai)
- Pudla, N. (2013). *Utilization of the research results in education management*. Retrieved March 17, 2022, from <http://www.slideshare.net/rooganawut/ss-4582098> (in Thai)
- Niratorn, N. (2000). *Working Network Building: Some Consideration*. Bangkok: Thammasat University Press. (in Thai)
- Phongphit, S. (2005). *Networking: Tactics for Strong Society and Community*. Bangkok: Chareonwit press. (in Thai)
- PolSri, S. (2007). *Network of Learning in Community Development*. Bangkok: OS Printing House press. (in Thai)
- Sucharit, B., & Sucharit, C. (2017). A Tourism Management Model by Community of Nangpaya District. *Academic Journal: Uttaradit Rajabhat University*, 12(2), 53-65. (in Thai)
- Suwanvong, D., Kreoksakul, P., (2016). *The Network Development Community Base Tourism at 5 Southern Border Provinces (Satun, Songkhla, Pattani, Yala, and Narathiwat) with Connected Tourism in 4 States (Kelantan, Perak, Kedah, and Perlis) of Malaysia* (Research report). National Research Council of Thailand & Thailand Research Fund. (in Thai)
- Tantikulvara, R., Sotwithee, S. (2019). A Capacity Reinforcement through Community's Involvement for Sustainable Tourism Development in Chanthaburi Province. *Princess of Naradhiwas University Journal of Humanities and Social Sciences*, 6(1), 92-105. (in Thai)
- Wasee, P. (1999). *Efficiency Economy and Civil Society*. Bangkok: Thaiwattanapanich. (in Thai)